

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXVI

Luty 1997

Nr 2

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA — 08-100 SIEDLCE — PIŁSUDSKIEGO 62

TELEFON 231 26

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXVI

LUTY 1997

Nr 2

DZIAŁ URZĘDOWY

STOLICA APOSTOLSKA

14

Orędzie Jana Pawła II na V Światowy Dzień Chorego 1997 r.
*obchodzony 11 lutego w liturgiczne wspomnienie
Matki Bożej z Lourdes*

1. «Najbliższy Światowy Dzień Chorego będzie obchodzony 11 lutego 1997 r. w sanktuarium Matki Bożej w Fatimie, w ojczyźnie szlachetnego narodu portugalskiego. To miejsce ma dla mnie szczególne znaczenie. Tam bowiem udałem się w rocznicę zamachu na moją osobę, dokonanego na placu św. Piotra, aby podziękować Bogu, który w swojej niezbadanej Opatrzności zrządził, że to dramatyczne wydarzenie nastąpiło w rocznicę pierwszego objawienia się Matki Jezusa w Cova da Iria 13 maja 1917 r.

Cieszę się zatem, że właśnie w Fatimie odbędą się oficjalne obchody Dnia Chorego, do którego przywiązuje szczególną wagę. Dzień ten stanie się dla każdego sposobnością do ponownego wsłuchania się w orędzie Maryi, które «w swej zasadniczej osnowie jest wezwaniem do nawrócenia i pokuty, podobnie jak w Ewangelii. Równocześnie wezwanie to wypowiedziane jest na początku XX stulecia — i do tego stulecia też jest szczególnie skierowane. Pani orędzia zdawała się ze szczególną przenikliwością odczytywać „znaki czasu”, znaki naszego czasu» (homilia w Fatimie, 13 maja 1982 r., *L'Osservatore Romano*, wyd. polskie, n. 5/82, s. 9).

Śluchając słów Maryi będziemy mogli na nowo odkryć żywo doświadczyć Jej misji w tajemnicy Chrystusa i Kościoła; misji, która zostaje zapowiedziana już w Ewangelii, kiedy Maryja prosi Jezusa, by dokonał pierwszego cudu, i poleca

ślugom podczas wesela w Kanie Galilejskiej: «Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie» (J 2,5). W Fatimie Maryja powtórzyła dokładnie słowa wypowiedziane przez Syna na początku Jego działalności publicznej: «Czas się wypełnił (...). Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię!» (Mk 1,15). Nagła wezwanie Maryi do pokuty nie jest niczym innym, jak tylko przejawem Jej macierzyńskiej troski o los ludzkiej rodziny, potrzebującej nawrócenia i przebaczenia.

2. Maryja stała się w Fatimie przekazicielką innych jeszcze słów Syna. W Cova da Iria rozbrzmiewa zwłaszcza Chrystusowe wezwanie: «Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię» (Mt 11,28). Czy rzesze pielgrzymów, które z całego świata przybywają do tego błogosławionego miejsca, nie świadczą wymownie o potrzebie pokrzepienia i pociechy, jakiej doświadcza w swoim życiu tak wielu ludzi?

Perspektywa «pokrzepienia», jakie Boski Lekarz może dać tym, którzy zwracają się doń z ufnością, pociąga przede wszystkim ludzi cierpiących. To pokrzepienie można znaleźć właśnie w Fatimie: czasem jest to pokrzepienie fizyczne, kiedy Bóg w swojej Opatrzności uzdrawia z choroby; częściej zaś jest to pokrzepienie duchowe, kiedy dusza ludzka, przeniknięta wewnętrznym światłem łaski, znajduje moc, aby przyjąć bolesny ciężar choroby i przekształcić go — dzięki zjednoczeniu z Chrystusem, cierpiącym Sługą — w narzędzie odkupienia i zbawienia dla siebie i dla braci.

Droge, którą mamy podążać w tej niełatwej pielgrzymce, wskazuje nam macierzyński głos Maryi, która zawsze w przeszłości przemawiała do Kościoła, a w szczególny sposób w naszej epoce powtarza słowa: «Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie».

3. Światowy Dzień Chorego jest zatem cenną sposobnością, aby raz jeszcze usłyszeć i przyjąć wezwanie Matki Jezusa, która u stóp krzyża stała się przybraną Matką ludzkości (por. J 19,25-27). Dzień Chorego obchodzony będzie w ramach pierwszego roku *triduum* przygotowującego do Wielkiego Jubileuszu — roku poświęconego w całości rozważaniu zbawczej tajemnicy Chrystusa. Właśnie ta refleksja nad centralną rolą Chrystusa «nie może być odłączona od uznania roli, jaką spełnia Jego Najświętsza Matka. (...) Maryja bowiem zawsze wskazuje na swego Bożego Syna i staje się dla wszystkich wierzących wzorem wiary autentycznie przeżytej» (*Tertio millennio adveniente*, 43).

Rola Maryi jako wzoru wyraża się najpełniej w wezwaniu, byśmy wpatrywali się w Ukrzyżowanego i uczyli od Tego, który przyjmując w pełni ludzką naturę, dobrowolnie zgodził się wziąć na siebie brzemień naszych cierpień i ofiarował się Ojcu jako niewinna ofiara dla nas ludzi i dla naszego zbawienia, «z głośnym wołaniem i płaczem» (Hbr 5,7). W ten sposób odkupił cierpienie, przemieniając je w dar zbawczej miłości.

4. Drodzy bracia i siostry, cierpiący na duszy i ciele! Nie ulegajcie pokusie przeżywania cierpienia wyłącznie jako doświadczenia negatywnego, które każe wam wręcz wątpić w dobroć Boga. W cierpiącym Chrystusie każdy chory znaj-

duje sens swoich bolesnych doświadczeń. Cierpienie i choroba należą do kondycji człowieka — istoty kruchej i ograniczonej, od poczęcia naznaczonej przez grzech pierworodny. Jednakże w Chrystusie, który umarł i zmartwychwstał, ludzkość odkrywa nowy wymiar cierpienia: postrzega je już nie jako klęskę, ale jako sposobność do dawania świadectwa wiary i miłości.

Drodzy chorzy, uczcie się odkrywać w miłości «zbawczy sens własnego cierpienia i właściwą odpowiedź na wszystkie swoje pytania» (*Salvifici doloris*, 31). Wasza misja ma ogromną wartość zarówno dla Kościoła, jak i dla całego społeczeństwa. «Drodzy przyjaciele, obarczeni ciężarem cierpienia, wy stoicie w pierwszym szeregu tych, których Bóg miłuje. Tak jak na wszystkich ludzi napotkanych na drogach Palestyny, tak i na was Jezus kieruje spojrzenie pełne dobroci; nigdy nie zabraknie wam Jego miłości» (przemówienie do «zranionych przez życie», Tours, 21.09.1996 r., *L'Osservatore Romano*, wyd. polskie, n. 11-12/96, s. 30). Starajcie się być wielkodusznymi świadkami tej szczególnie cennej miłości, składając dar ze swojego cierpienia, które tak bardzo może się przyczynić do zbawienia ludzkości.

Spółczesność, szczególnie współczesne — które próbuje oprzeć swoją przyszłość wyłącznie na fundamencie dobrobytu i konsumpcji, a wszystko ocenia według kryterium przydatności i zysku — nie mogąc zaprzeczyć istnieniu cierpienia i choroby, stara się o nich zapomnieć albo ogołocić je z sensu, w złudnej nadziei, że uda się je przezwyciężyć wyłącznie dzięki zdobyciom nauki i techniki.

Bez wątpienia choroba i cierpienie nadal są granicą i próbą dla ludzkiego umysłu. Jednakże w świetle krzyża Chrystusa stają się doświadczeniem sprzyjającym wzrastaniu w wierze oraz cennym narzędziem, które pozwala nam współpracować — w zjednoczeniu z Chrystusem Odkupicielem — w realizacji Bożego zamysłu zbawienia.

5. Mówiąc o dniu Sądu Ostatecznego, kiedy to «Syn Człowieczy przyjdzie w swej chwale i wszyscy aniołowie z Nim» (Mt 25,31), Ewangelia wskazuje kryteria, na podstawie których zostanie wydany wyrok. Jak wiadomo, wszystkie one są ujęte w uroczystej formule końcowej: «Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili» (Mt 25,40). Do tych «braci najmniejszych» należą także chorzy (por. Mt 25,36), często samotni i zepchnięci na margines społeczeństwa. Uwrażliwienie opinii publicznej na ich los jest jednym z najważniejszych celów Światowego Dnia Chorego; być blisko człowieka cierpiącego, aby umiał dobrze wykorzystać swoje cierpienie, także dzięki postawie tych, którzy zapewniają mu leczenie i opiekę — oto powinność, którą przypomina nam Dzień Chorego.

Za przykładem Jezusa winniśmy pochylać się niczym «dobrzy samarytanie» nad człowiekiem cierpiącym. Trzeba uczyć się «służyć w ludziach Synowi Człowieczemu», jak mawiał bł. Alojzy Orione (por. *Scritti* 57, 104). Trzeba umieć ze współczuciem patrzeć na cierpienie braci, nie «przechodzić obok», ale stawać się «bliźnim», zatrzymując się przy nich, służyć im i okazywać miłość

przez konkretne gesty, troszcząc się o zdrowie całej ludzkiej osoby. O poziomie społeczeństwa decyduje to, jak patrzy ono na ludzi cierpiących i jaką przyjmuje wobec nich postawę.

W naszym świecie zbyt wiele istot ludzkich jest pozbawionych miłości wspólnoty rodzinnej i społecznej. Objawiając się w Fatimie trojgu ubogim pastuszkom i czyniąc ich głosicielami ewangelicznego orędzia, Najświętsza Dziewica ponownie wyśpiewała swój hymn wyzwolenia — *Magnificat* — i stała się wyrazielką tych, «którzy nie przyjmują biernie przeciwności w życiu osobistym i społecznym ani nie są ofiarami „alienacji” — jak się dzisiaj mawia — ale wraz z Nią głoszą, że Bóg jest mścicielem pokornych, a gdy trzeba, strąca władców z tronu» (homilia w sanktuarium w Zapopan, Meksyk, 30.01.1979 r., 4, *Insegnamenti* II/1[1979], 295).

6. Korzystam zatem z tej okazji, aby ponowić apel do osób odpowiedzialnych za sprawy publiczne, do międzynarodowych i krajowych organizacji sanitarnych, do pracowników służby zdrowia, do stowarzyszeń wolontariatu i do wszystkich ludzi dobrej woli, aby połączyli swe siły z Kościołem, który wierny nauczaniu Chrystusa pragnie głosić Ewangelię poprzez świadectwo służby cierpiącym.

Najświętsza Maryja Panna, która w Fatimie otarła tak wiele łez, niech pomoże wszystkim przekształcić Światowy Dzień Chorego w doniosły moment «nowej ewangelizacji».

Wypowiadając te życzenia i prosząc Maryję, Matkę Pana i naszą Matkę, o macierzyńskie wsparcie dla wszelkich inicjatyw podejmowanych z okazji tego Dnia Chorego, z całego serca udzielam błogosławieństwa wam, drodzy chorzy, waszym bliskim, pracownikom służby zdrowia, wolontariuszom i tym wszystkim, którzy solidarnie są blisko was w cierpieniu.

Jan Paweł II, papież

Watykan, 18 października 1996 r.

ORDYNARIAT

15

List Biskupa Siedleckiego Jana Wiktora Nowaka do wszystkich Lekarzy i Pracowników Służby Zdrowia województwa siedleckiego i białkopodlaskiego

Drodzy Lekarze i Pracownicy Służby Zdrowia
Szanowni Państwo

Do mnie, jako Pasterza Świętego Kościoła Siedleckiego, od wielu środowisk, a przede wszystkim od rodzin, matek i ojców ustawicznie nadchodzą pytania

o to, jakie jest stanowisko większości Lekarzy i Pracowników Służby Zdrowia, pracujących w szpitalach i przychodniach na terenie naszej diecezji, odnośnie ustawy przyjętej przez polski Parlament, która legalizuje praktykę zabijania dzieci nienarodzonych.

Zdaje sobie sprawę z tego, co dla Was, Ludzi szlachetnych i powołanych do ratowania ludzkiego życia i zdrowia, może spowodować taka ustawa. Pisze o tym tak wymownie Ojciec Święty Jan Paweł II w swojej Encyklice *Evangelium vitae*: „Wprowadzenie niesprawiedliwych ustaw prawnych stawia często ludzi moralnie prawych przed trudnymi problemami sumienia dotyczącymi kwestii współpracy, a wynikającymi z obowiązku obrony własnego prawa do odmowy uczestnictwa w działaniach moralnie złych. Decyzje, które trzeba wówczas podjąć, są nieraz bolesne i mogą wymagać rezygnacji z osiągniętej pozycji zawodowej albo wyrzeczenia się słusznych oczekiwań związanych z przyszłą karierą” (EV 74).

Jednakże nawet tak trudne okoliczności nie mogą zmienić faktu, iż „świadoma i dobrowolna decyzja pozbawienia życia niewinnej istoty ludzkiej jest zawsze złem z moralnego punktu widzenia i nigdy nie może być dozwolona ani jako cel, ani jako środek do dobrego celu. Jest to bowiem akt poważnego nieposłuszeństwa wobec prawa moralnego, co więcej, wobec samego Boga, jego twórcy i gwaranta; jest to akt sprzeczny z fundamentalnymi cnotami sprawiedliwości i miłości” (EV 57). Ojciec Święty przypomina również, iż „przykazanie «nie zabijaj» także w swojej treści najbardziej pozytywnej, jako nakaz szanowania, kochania i umacniania życia, jest wiążące dla wszystkich ludzi. Rozbrzmiewa bowiem w sumieniu każdego człowieka niczym nie milknące echo pierwotnego przymierza Boga Stwórcy z człowiekiem; wszyscy mogą je poznać dzięki światłu rozumu i zachowywać dzięki tajemniczemu działaniu Ducha Świętego, który tchnąc tam, gdzie chce (por. J 3,8), dosięga i ogarnia każdego człowieka żyjącego na tym świecie” (EV 77).

Nic więc dziwnego, że w zaistniałej sytuacji do Was, Szanowni Państwo, na których spoczywa szczególna troska o życie i zdrowie, skierowane jest to pytanie o klarowną postawę wobec daru życia. Ufam, że chcecie zgodnie ze swoim sumieniem i współczesną wiedzą medyczną wypełniać zaszczytną misję broniąc życia każdego człowieka i w każdej sytuacji. Tym bardziej, gdy patrzę na wielki szacunek Ludu Podlaskiego do życia i jego głęboką wiarę, jestem wręcz przekonany, że także Wy, Drodzy Lekarze i Pracownicy Służby Zdrowia, pochodzący z tej podlaskiej ziemi i pracujący na tej ziemi, nie zawiedziecie nadziei w Was pokładanych. Nie uczynicie zawodu nam wszystkim czekającym na Waszą pomoc, a tym bardziej nie zawiedziecie Boga-Stwórcy, który powołał Was do szczególnej troski o każde ludzkie życie, począwszy od jego poczęcia aż do naturalnej śmierci.

Sądzę, że zdecydowana postawa coraz większej ilości środowisk lekarskich, jak np. z Bydgoszczy, Poznania, Katowic, Tarnowa i Zielonej Góry, gdzie

powstało już pierwsze w Polsce Stowarzyszenie Lekarzy przeciw aborcji „Ocalić życie” jest nie tylko zbudowaniem, ale wspianym świadectwem na rzecz poszanowania życia i wierności powołaniu lekarskiemu. Mamy nadzieję, że również Lekarze i Pracownicy Służby Zdrowia na naszej Świętej Ziemi Podlaskiej zdecydowanie staną po stronie życia, odmawiając uczestniczenia w tym wszystkim, co godzi w życie człowieka, w oparciu o przynależną każdemu człowiekowi KLAUZULĘ SUMIENIA.

Przy okazji tego listu dzielę się z Wami, Drodzy Państwo, radosną informacją, że w naszej diecezji działa szeroki front ludzi broniących życia. Otwarty został Dom Samotnej Matki w Parczewie, który poświęciłem 6 grudnia 1996 r., a w którym znajdują opiekę matki oczekujące dziecka i potrzebujące pomocy. Mam zamiar otworzyć także podobny Dom w Siedlcach licząc na Wasze poparcie. Rozwija się dobrze Dzieło Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego, a w Katolickich Poradniach Rodzinnych prowadzone są kursy naturalnego planowania rodziny. Ufam, że w tę diecezjalną troskę o zagrożone dziś życie człowieka włączycie się jasno i zdecydowanie także Wy, Szanowni Państwo, o których można powiedzieć, że ze swej profesji jesteście Stróżami życia.

Was Wszystkich, Drodzy Lekarze i Pracownicy Służby Zdrowia, serdecznie pozdrawiam i wyrażam szczerze uznanie oraz wdzięczność za Waszą ofiarną pracę, z której także osobiście często korzystam. Wasze powołanie i jego realizacja są nieustanną moją troską i przedmiotem mojej modlitwy.

† Jan Wiktor Nowak
Biskup Siedlecki

Siedlce, 30.01.1997 r.

16

List Pasterski Biskupa Siedleckiego Jana Wiktora Nowaka na Wielki Post, Misje Ewangelizacyjne i Peregrynację relikwii Męczenników i Krzyża Pratulńskiego

Umiłowany Ludu Boży Świętego Kościoła Siedleckiego!

1. Cały Kościół Powszeczny pod przewodem Ojca Świętego wszedł już w okres trzyletniego bezpośredniego przygotowania na Wielki Jubileusz Roku 2000, podczas którego „świętować będziemy Wcielenie Syna Bożego, tajemnicę zbawienia dla całego rodzaju ludzkiego” (TM 40).

Za Ojcem Świętym począwszy od Świąt Bożego Narodzenia powtarzamy słowa Modlitwy Roku Jubileuszowego:

„Panie Jezu Chryste,
pełnio czasu i Królu wieków,

przygotuj nasz umysł do świętowania z wiarą wielkiego Jubileuszu Roku Dwutysięcznego, tak, aby stał się rokiem łaski i miłosierdzia...”

Abyśmy dostąpili łaski i miłosierdzia trzeba nam zbliżyć się do osoby Jezusa Chrystusa i z najgłębszą wiarą wyznać nie tylko słowem, ale życiem, że „Jezus Chrystus jest jedynym Zbawicielem świata, wczoraj, dziś i na wieki” (por. Hebr 13,8). To właśnie ten Chrystus mówi do nas w Ewangelii tej pierwszej Niedzieli Wielkiego Postu: „Czas się wypełnił i bliskie jest Królestwo Boże. Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!”. I dla nas przygotowujących się do Jubileuszu Roku 2000 czas się wypełnia, bo „czas staje się w Jezusie Chrystusie Słowem Wcielony, wymiarem Boga, który jest wieczny sam w sobie” (TM 10). Dla człowieka, dla każdego z nas „bliskie jest Królestwo Boże” wraz z przyjściem Chrystusa co oznacza, że rozpoczął się czas świętości i łaski. Bliskie jest Królestwo Boże oznacza, że władztwo nad światem obejmuje Bóg w Synu Swoim Jezusie Chrystusie. Razem z Jego przyjściem skończy się panowanie nad ludźmi szatana, grzechu i śmierci. O przyjście tego Królestwa codziennie modlimy się tak jak On Sam tego nauczył: „przyjdź Królestwo Twoje”. Naturę Królestwa Bożego Jezus objawia pokornym i maluczkim, a nie mędrcom i możnym tego świata. Pedagogia Ewangelii polega w znacznej mierze na stopniowym objawianiu tajemnic Królestwa Bożego poprzez przypowieści. To Królestwo przychodzi wtedy, gdy w serca ludzi jest wsiewane Słowo Boże na wzór owego ziarna, które zostało rzucone w ziemię po to, aby wzrastało (Mt 13,3-9.18-23). Dziś w Ewangelii Pan Jezus wyraźnie nam mówi, że dostęp do Królestwa Bożego otrzymuje się za pośrednictwem nawrócenia i wiary, a nie poprzez samą tylko zewnętrzną przynależność „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” (Mk 1,15).

2. Zarówno cały Kościół Powszechny jak i Kościół Siedlecki staje konkretnie w służbie Królestwa Bożego poprzez przepowiadanie, wzywające do nawrócenia, które jest pierwszą i podstawową służbą na rzecz przychodzenia Królestwa do pojedynczych osób i do ludzkiej społeczności. Ten Kościół służy nadto Królestwu głosząc „wiarę w Ewangelię”. Tę misję samego Chrystusa podejmuje Kościół Siedlecki umocniony tym wielkim darem Boga, jakim jest dokonana przez Papieża z rodu Polaków, beatyfikacja naszych Męczenników Podlaskich. W moim liście pasterskim przed beatyfikacją Męczenników z Pratulina pisałem, że ten dar Boga może stanowić klucz do duchowej odnowy naszej diecezji i istotny element w programie naszego przygotowania na Wielki Jubileusz Narodzin Jezusa w roku dwutysięcznym (por. List pasterski z 16 lipca 1996 r.). Przyjmując ten dar Boży otwartym sercem podejmujemy peregrynację Krzyża Męczenników i ich relikwii do każdej parafii naszej diecezji, które będą poprzedzone Misjami Ewangelizacyjnymi.

3. „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię”. Tę potrzebę zarówno nawrócenia, jak i pogłębionej wiary w Ewangelię, potęgują okoliczności dechryścianizacji, spowodowanej dwoma nieludzkimi systemami, które zraniły ducho-

wo i moralnie pokolenia ludzi naszego XX wieku. Te rany pomnażają jeszcze okoliczności sekularyzacji, relatywizmu moralnego, powodującego rozdział między wiarą a moralnością, jaki dostrzegamy wśród nas samych, nazywających siebie wiernymi Bogu i Kościołowi. Niestety i wśród wiernego Ludu Podlasia są i takie miejsca „gdzie całe grupy ochrzczonych utraciły żywy sens wiary, albo wprost nie uważają się za członków Kościoła, prowadząc życie dalekie od Chrystusa i Jego Ewangelii” (RM 33). Dlatego zachodzi potrzeba „nowej ewangelizacji” albo „re-ewangelizacji” — co pragniemy podjąć poprzez Misje Ewangelizacyjne. Program tych Misji to przede wszystkim Słowa Pana z dzisiejszej Ewangelii: „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię!”.

a) Zatem Umiłowani w Panu „Nawracajmy się”. Co to znaczy? Najpierw z pokorą uznajmy, jak to czynimy na początku każdej Mszy świętej, że jesteśmy grzeszni: to znaczy, że od czasu, jak grzech wszedł w ten nasz ludzki świat, przebywa on w najgłębszych pokładach ludzkiego „ja”. Jest to świadomość nas wierzących, którą nazywamy poczuciem grzechu.

„Poczucie to ma swoje źródło w świadomości moralnej człowieka i jest jakby jej termometrem. Powiązane jest z poczuciem Boga...” (RP 18). Jednakże olbrzymi wpływ sekularyzmu, który na codzien przynagla nas do tego, byśmy myśleli i żyli tak, „jak gdyby Bóg nie istniał”, jak gdyby nie istniało Jego prawo, Jego przykazania „w sposób nieunikniony zaciera także poczucie grzechu, będące ściśle powiązane ze świadomością moralną, z poszukiwaniem prawdy, z pragnieniem odpowiedzialnego korzystania z wolności” (RP 18).

W tej sytuacji zacierania poczucia grzechu narzuca się nam wzorce etyczne, które zaczynają wytwarzać pewnego rodzaju modę lub wręcz styl życia przeciwny wierze, obcy Ewangelii. Bohaterami czy gwiazdami czyni się ludzi cynicznie kpiących z zasad moralnych w życiu osobistym, rodzinnym, małżeńskim, a także społecznym.

„Nawracać się” tzn. nieustannie prosić Boga w modlitwie słowami psalmu dzisiejszej liturgii wielkopostnej:

„Daj nam poznać Twoje drogi, Panie,
naucz mnie chodzić Twoimi ścieżkami.

Prowadź mnie w prawdzie według Twych pouczeń...” To znaczy też — poznać zło — uznać, że to jest zło i odwrócić się od zła i zwrócić się do Boga — to jest nawrócenie, które głosimy za Chrystusem. Pamiętajmy też, że nawrócenie, które zakłada postanowienie przemiany wewnętrznej, moralnej poprawy, jest przede wszystkim łaską Boga, jest łaską Chrystusa, Dobrego Pasterza, który szuka zagubionych owiec. Jest łaską Ducha Świętego, w którym poznajemy, co jest prawe. Odpowiedź człowieka na tę łaskę jest tak bardzo konkretnie analizowana w przypowieści o synu marnotrawnym, która tak dosadnie ukazuje ogrom ojcowskiego miłosierdzia. A więc Ewangelia — Dobra Nowina o Królestwie, którą Jezus dziś głosi i którą my za Nim głosimy podczas Misji Ewangelizacyjnych, zawiera tę zaskakującą prawdę: „w niebie większa będzie radość z jednego

grzesznika, który się nawraca, niż z dziewięćdziesięciu dziewięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują nawrócenia” (Łk 15,7.10). Dlatego — „Nawracajmy się” — a radość nieba udzieli się naszemu Kościołowi Siedleckiemu.

b) „Wierźcie w Ewangelię!” W oryginalnym języku biblijnym słowo Ewangelia oznacza „dobrą nowinę” — zwłaszcza wiadomość o odniesionym zwycięstwie. „Nie bójcie się. Jam zwyciężył świat”. Idzie tu o zwycięstwo, które jest zbawieniem, wybawieniem człowieka z niewoli zła, grzechu i śmierci. „Czas się wypełnił i bliskie jest Królestwo Boże” — oto istotna treść Dobrej Nowiny. Jednakże sama osoba Zwiastuna Dobrej Nowiny staje się centralnym punktem Dobrej Nowiny. Ewangelia — Dobra Nowina — to Jezus — jedyny Zbawiciel świata. To Jego odkrywamy w Ewangelii, to do Niego się zbliżamy, to Nim żyjemy, żyjąc Ewangelią. Pełna odpowiedź na Ewangelię — to nawrócenie i wiara, aż taka w Ewangelię, która sprawia, że Ewangelii się nie tylko słucha, ale zaczyna się Nią żyć. „Kto chce zachować swoje życie, straci je; a kto straci swe życie z powodu Mnie i Ewangelii, zachowa je” (Mk 8,35).

Chrystus i dobro Jego Ewangelii mogą stawiać aż takie wymagania, przed którymi stanęli nasi Męczennicy Podlascy: oddali życie, utracili je w oczach ludzkich dla Chrystusa i Jego Ewangelii, ale zachowali — bo żyją z Chrystusem w Jego chwale i orędują za nami — wspierają nas w dawaniu świadectwa wiary w całej jej pełni, we wszystkich jej wymaganiach. Wierzyć w Ewangelię — to wyznać za świętym Pawłem Apostołem: „...nie wstydę się Ewangelii, jest bowiem ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego wierzącego...” (Rz 1,16).

4. Z wiarą głęboką oddajemy to dzieło Misji Ewangelizacyjnych Duchowi Świętemu, który był i jest głównym sprawcą misji w Kościele. Tegoż Ducha Świętego przyzywamy i przyzywać będziemy podczas Misji Ewangelizacyjnych.

Niech Duch Święty zstąpi i oświeca starannie dobranych Kapłanów-Misjonarzy spośród naszych kapłanów diecezjalnych i zakonnych pracujących w diecezji siedleckiej, którzy najlepiej w tymże Duchu Świętym mają poznawać, co jest najważniejszą potrzebą duchową naszego Kościoła Siedleckiego i tym potrzebom zaradzać.

Wszystkim Kapłanom Misjonarzom przypominam, iż wezwani są sami najpierw do wiary w przemieniającą moc Ewangelii: do głoszenia otwierania się na miłość i miłosierdzie Boga oraz doświadczenie całkowitego wyzwolenia, sięgającego aż do korzenia wszelkiego zła, do grzechu. Tylko wtedy jest szansa, że spełnią z Chrystusem i jego mocą zadanie, które On Sam zleca „Nawracajcie się”. Naszych Kapłanów Misjonarzy polecam nieustannej modlitwie do Ducha Świętego całego Kościoła Siedleckiego — byśmy mogli podczas Misji Ewangelizacyjnych razem w tymże Duchu Świętym „poznawać, co jest prawe i Jego pociechą zawsze się radować”.

Umiłowani!

5. Podczas tych Misji Ewangelizacyjnych będą na swój sposób przemawiać do nas nasi Męczennicy Podlascy, którzy przybędą do nas w swoich relikwiach

wraz z Krzyżem Pratulimskim zroszonym krwią umierających przy Nim unitów podlaskich, stających w obronie wiary, Kościoła i Jego jedności oraz jedności z widzialną Głową tegoż Kościoła z Ojcem Świętym, z Papieżem.

Dokonajmy nie tylko zewnętrznej, ale głęboko wewnętrznej intronizacji relikwii Męczenników Podlaskich: i w naszej świątyni i w tej świątyni Ducha, którą jest każdy z nas. Niech wymodlą nam wiarę mężną, odważną, bezkompromisową, głęboką i pełną, która poprzez przyłgnięcie do Bożych przykazań będzie wyznaniem nie tylko wobec Boga, ale wobec ludzi — niech będzie świadectwem.

Adorować też będziemy drogi nam Krzyż Pratulimski. Kontemplacja Jezusa Ukrzyżowanego to główna droga, którą z Kościołem podążamy każdego dnia, jeśli chcemy w pełni zrozumieć, że wolność jest darem z siebie w służbie Bogu i braciom. Zaś komunია z Chrystusem Ukrzyżowanym i Zmartwychwstałym jest dla nas niewyczerpalnym źródłem mocy, aby żyć w wolności, bo to „ku wolności wyswobodził nas Chrystus. A zatem trwajcie w niej i nie poddawajcie się na nowo pod jarzmo niewoli!” (Gal 5,1).

W tej peregrynacji weźmie też udział ta Matka Boża, która na Podlasiu odegrała wielką rolę w podtrzymywaniu unitów przy kościele — Matka Boża Leśniańska. Przed Obliczem Jej obrazu słynącego łaskami będziemy upraszali potrzebne nam łaski, byśmy byli wierni Kościołowi i Ojcu Świętemu i budowali jeden święty powszechny i apostołski Kościół.

6. Zarówno peregrynacja relikwii, krzyża i ikony Podlaskiej Madonny z Leśnej, jak i Misje Ewangelizacyjne, wymagają z naszej strony uprzedniego, stosownego i długotrwałego przygotowania. Dlatego wszystkie ruchy modlitewne, istniejące w naszych parafiach, zapraszam do systematycznej modlitwy w tej intencji. Niech modlitwa ta obejmie z czasem całe wspólnoty parafialne, całą diecezję siedlecką, wszystkie rodziny, każdego z nas. Jest to okazja, a raczej czas łaski, do odnowy tych ruchów modlitewnych oraz do powstania nowych. Wszystkie ruchy apostołskie wzywam do współpracy ze swoimi duszpasterzami, wzywam wszystkie organizacje i stowarzyszenia. W Kościele wybiła godzina laikatu, w której ludzie świeccy winni się poczuć wezwani przez Chrystusa do pracy w Jego winnicy, którą jest Kościół. U progu trzeciego tysiąclecia, trzeba aby „świeccy włączyli się żywo, świadomie i odpowiedzialnie w misję Kościoła” (CHL 3). „Bierność, która zawsze była postawą nie do przyjęcia, dziś bardziej jeszcze staje się winą. Nikomu nie godzi się trwać w bezczynności”. Dlatego wszystkich wiernych świeckich wzywam do współpracy słowami Papieża: „Nie ma miejsca na bezczynność, bowiem zbyt wiele pracy czeka nas wszystkich w winnicy Pańskiej. «Gospodarz» z jeszcze większym naciskiem powtarza wezwanie: «Idźcie i wy do winnicy»” (CHL 3).

Niech więc w przygotowanie Misji i peregrynacji zaangażują się wszyscy, dzieci szkolne niech myślą, jak najlepiej je przeżyć i zachęcić innych przez wykonanie stosownych afiszy. Młodzież niech przygotowuje się do Misji przez

medytację Listu Ojca Świętego na tegoroczny Światowy Dzień Młodzieży i lekturę pięknego dzieła Władysława Reymonta *Z ziemi chełmskiej* — czytali je Biskupi Polscy podczas swoich dorocznych rekolekcji. Ważny jest cały zewnętrzny wystrój tego wydarzenia, ale najważniejsze jest przygotowanie serca. Niech wszyscy czują się zaproszeni przez Biskupa. Niech Misje będą wielkim dziełem Ducha Świętego i nas wszystkich otwartych na Jego tchnienie i łaski. Towarzyszy nam modlitwa Zgromadzeń i Instytutów Życia Konsekrowanego, które wezwałem, by wyprasały łaski nawrócenia i pogłębionej wiary w ludzie chrześcijańskim na Podlasiu. Proszę o modlitwę w tej intencji wszystkich chorych i cierpiących. Proszę Was chorzy słowami Ojca Świętego: „...prosimy was wszystkich, którzy cierpicie, abyście nas wspierali. Właśnie was, którzy jesteście słabi, prosimy, abyście stawali się źródłem mocy dla Kościoła” — dla Kościoła Siedleckiego. W straszliwym zmaganiu się pomiędzy siłami dobra i zła, którego widownią jest nasz współczesny świat — „niech Wasze cierpienie w jedności z krzyżem Chrystusa: przeważy” (SD 31).

Stając przy relikwiach naszych Męczenników i biorąc do ręki Pratulieński Krzyż błogosławię was w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

† Jan Wiktor Nowak
Biskup Siedlecki

17

List Pasterski Biskupa Siedleckiego Jana Wiktora Nowaka do Chorych z racji V Światowego Dnia Chorego 1997 r.

Umiłowani w Chrystusie,

Siostry i Bracia — Chorzy i Cierpiący

Złoty Jubileusz Kapłaństwa Ojca Świętego Jana Pawła II sprawił, że cały Kościół zwrócił szczególną uwagę na tego Wielkiego Kapłana i wspaniałą Jego posługę kapłańską, biskupią i Piotrową. Ukazują się więc kolejne pozycje książkowe, które wydobywają na jaw coraz to nowe rysy jego posługi. I tak książka *Papież modlitwy* ukazuje nam rozmiary rozmodlenia i zatopienia się w modlitwie tak bardzo duszpastersko aktywnego Papieża. Ukazała się także książka pt. *Papież chorych*, gdyż zauważono w pontyfikacie tego Papieża to, iż szczególną miłością otacza właśnie chorych. Nie ma podróży apostolskiej, w której nie byłoby spotkania modlitewnego z chorymi. Nie ma też audiencji generalnej, podczas której Papież nie błogosławiłby obecnych chorych osobom. To ten Papież, który sam przeszedł przez cierpienie, napisał List apostolski o chrześcijańskim sensie ludzkiego cierpienia pt. *Salvifici doloris*. To ten Papież postanowił, że od 1992 r. we wspomnienie Matki Bożej z Lourdes — 11 lutego

— każdego roku w innym Sanktuarium Maryjnym w świecie, obchodzony jest Światowy Dzień Chorego. W roku 1994 obchodzony był w naszym Sanktuarium narodowym na Jasnej Górze.

W tym roku V Światowy Dzień Chorego będzie obchodzony w Fatimie, która stała się nam bliższa przez nawiedzenie Figury Matki Bożej Fatimskiej nie tylko w Polsce, ale także w naszej Diecezji Siedleckiej. Wiemy też, jak bardzo mocno związany jest z Fatimą Jan Paweł II, który swoje ocalenie po zamachu zawdzięcza Fatimskiej Pani. To właśnie w Orędziu Fatimskim zostały przez Maryję podjęte i z przynagleniem wypowiedziane słowa, które streszczają całą misję Jej Syna: „Czas się wypełnił... Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię” (Mk 1,15). Także te słowa Pana wytyczają program Jubileuszowych Misji Ewangelizacyjnych w naszej diecezji.

Umiłowani Chorzy

Z racji Światowego Dnia Chorego, sam również cierpiący, staję duchowo przy łożu bólesci każdego z Was — czy to jesteście w szpitalu, czy też w domu — i chcę wesprzeć Was błogosławieństwem od Pana. Biorę więc do ręki Krzyż Pratuliniński, w którym oprócz cierpienia naszego Pana są złęczone cierpienia naszych Błogosławionych Męczenników. Niech ten Krzyż pomoże Wam odkryć swój ból jako „zbawcze cierpienie”. Złączcie zatem Wasze cierpienia z cierpieniem Chrystusa, a w ten sposób przyczynicie się do zbawienia nie tylko Was samych, ale także innych.

Ośmielał się również prosić Was, abyście ofiarowali Wasze cierpienie w zjednoczeniu z cierpieniem Pana w intencji Jubileuszowych Misji Ewangelizacyjnych w naszej diecezji, zwłaszcza w intencji księży misjonarzy i całego Ludu Bożego Świętego Kościoła Siedleckiego, aby każdy z nas na serio przyjął to wezwanie Chrystusa: „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię”.

Drodzy Chorzy

Kościół żyje i ożywia się nie czym innym, jak tylko mocą cierpienia, Krzyża i Zmartwychwstania Pana naszego Jezusa Chrystusa. W tej ożywiającej mocy Wy, Chorzy i Cierpiący, macie swój szczególny udział. Tak wymownie pisze o tym w tegorocznym swym Orędziu do Chorych Papież Jan Paweł II: „Drodzy Chorzy, uczcie się odkrywać w miłości «zbawczy sens własnego cierpienia i właściwą odpowiedź na wszystkie swoje pytania» (*Salvifici doloris* 31). Wasza misja ma ogromną wartość zarówno dla Kościoła, jak i dla całego społeczeństwa. Drodzy przyjaciele, obarczeni ciężarem cierpienia, wy stoicie w pierwszym szeregu tych, których Bóg miłuje. Tak jak na wszystkich ludzi napotykanym na drogach Palestyny, tak i na Was Jezus kieruje spojrzenie pełne dobroci; nigdy nie zabraknie Wam Jego miłości”. Nie zabraknie też Wam miłości Chrystusowego Kościoła, a także mojej miłości i miłości Kościoła Siedleckiego.

Ufam więc, że w dn. 11 lutego we wszystkich parafiach naszej diecezji miejscowi duszpasterze odprawią Mszę świętą w intencji chorych i w miarę możliwości nawiedzą swoich chorych parafian.

Polecając Was wszystkich Maryi, Uzdrawieniu Chorych, z serca błogosławie Wam, Drodzy Chorzy i Cierpiący, Waszym Bliskim, Pracownikom Służby Zdrowia i Wszystkim, którzy w różny sposób wychodzą naprzeciw ludzkiemu cierpieniu.

† Jan Wiktor Nowak
Biskup Siedlecki

Siedlce, 4 lutego 1997 r.

18

Słowo Biskupa Siedleckiego Jana Wiktora Nowaka do Młodzieży, uczestniczącej w Ogólnopolskim Forum Młodych Siedlce 1997

Droga Młodzieży

Cieszę się bardzo z Waszej obecności na tegorocznym Forum Młodych w Siedlcach, dlatego serdecznie witam i gorąco pozdrawiam Was Wszystkich, a więc Was przybywających jako przedstawiciele młodzieży z poszczególnych diecezji z całej Polski, jak też Was, Drodzy Młodzi Przyjaciele, reprezentujący młodzież ze wszystkich niemal parafii naszej diecezji siedleckiej. Całym sercem witam również tak dostojnych Gości, a zarazem wykładowców tego Forum. W sposób szczególny pozdrawiam Panią Senator Alicję Grześkowiak, którą cenimy za jej jasną i zdecydowaną postawę w polskim Parlamencie, także Ks. Profesora Mieczysława Malińskiego, dobrze znanego ze swoich licznych publikacji, z których każdą otrzymuję w imię pradawnej przyjaźni. Z należnym szacunkiem i radością witam na podlaskiej ziemi Ks. Prałata Zdzisława Peszkowskiego, wiernego świadka Golgoty na Wschodzie. Dziękuję wszystkim za ich obecność i świadectwo wobec Was, Ludzi Młodych, otwartych na coraz pełniejsze poznanie Chrystusa, Jego Prawdy i Miłości.

Ponieważ osobiście nie mogę uczestniczyć w Waszych spotkaniach, dlatego duchowo łączę się z Wami i towarzyszę Wam w szukaniu odpowiedzi na pytanie: „Nauczycielu, gdzie mieszkasz?” Jak wiemy jest to pytanie ewangeliczne, które Ojciec Święty Jan Paweł II uczynił hasłem swego Orędzia na XII Światowy Dzień Młodzieży w Paryżu, który odbędzie się w sierpniu bieżącego roku. Takie pytanie postawili Chrystusowi uczniowie Św. Jana Chrzciciela, który pokazał im Chrystusa. Chrystus natychmiast ich zaciekał a może nawet zafascynował i dlatego pytają, gdzie mieszka, to znaczy chcą Go bliżej poznać, Kim On jest, co robi, o czym mówi. Chrystus odpowiedział im wtedy tak: „Chodźcie, a zobaczycie” (por. J 1,38-39). Uczniowie natychmiast poszli za Nim. Ewangelista nie pisze nam, jak długo z Nim przebywali, ale podkreśla wspaniały owoc tego przebywania. Uczniowie z całą mocą dają świadectwo: „Znaleźliśmy Mesjasza, to znaczy Chrystusa”.

Jeśli Wy, Droga Młodzieży, pragniecie znaleźć dziś Chrystusa i odkryć, gdzie On mieszka, to powinniście Go szukać także, a może przede wszystkim wśród tych, z którymi On sam się utożsamia, a więc wśród chorych, cierpiących, ubogich i wszystkich, którzy przeżywają zwątpienie i frustracje. Niech w Was, w Waszej wierze i postawie odnajdą Chrystusa, którego zgubili.

Ojciec Święty Jan Paweł II w swoim Orędziu, skierowanym do Młodych całego świata, zaprasza także Was, abyście zdecydowanie poszli za Chrystusem, którego pokazali Wam już Wasi Rodzice, Kapłani, Nauczyciele i abyście dokładniej przypatrzeli się, Kim On dla Was jest obecnie i Kim chce być. Papież pisze: „Drodzy Młodzi, tak jak pierwsi uczniowie — pójďte za Jezusem! Nie bójcie się zbliżyć do Niego, przekroczyć progu Jego domu, rozmawiać z Nim twarzą w twarz, jak z przyjacielem. Nie bójcie się nowego życia, które On wam ofiaruje”.

Dlatego życzę Wam wszystkim, aby owocem Waszego uczestniczenia w tym Forum Młodych było pogłębione odkrycie w Jezusie Chrystusie Jedyne Odkupiciela, o którym po powrocie do Waszych domów dacie czytelne świadectwo wobec innych. Modlę się o to dla Was gorąco i na radosne oraz owocne odkrywanie dróg, prowadzących do Chrystusa Wszystkim z serca błogosławię w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

† Jan Wiktor Nowak

Biskup Siedlecki

Siedlce, 6.02.1997 r.

DEKRETY

19

Biskup Siedlecki

Siedlce, 23 stycznia 1997 r.

L.dz. 60/97

DEKRET ustanawiający Diecezjalną Radę Duszpasterską

Gdy po raz pierwszy z łaski Boga w Trójcy Świętej Jedyne i na mocy beatyfikacji, dokonanej przez Papieża Jana Pawła II, dane mi jest jako Pasterzowi Kościoła Siedleckiego sprawować Najświętszą Ofiarę Eucharystyczną o Błogosławionych naszych Męczennikach Podlaskich — Wincentym Lewoniuku i XII Towarzyszach — ludziach przeciw świeckich, którzy stanęli w obronie wiary i jedności, pragnę właśnie w tym radosnym dla mnie i dla całego Kościoła Siedleckiego dniu, zgodnie z kan. 511-514 K.P.K., powołać do życia i działania Diecezjalną Radę Duszpasterską.

Niniejszym ustanawiam Radę Duszpasterską Diecezji Siedleckiej, która „składa się z wiernych, pozostających we wspólnocie z Kościołem Katolickim, tak duchownych, jak członków Instytutów życia konsekrowanego i przede wszystkim świeckich” (por. kan. 512 § 1 K.P.K.).

Jej zadaniem będzie badanie pod władzą biskupa potrzeb religijnych Diecezji Siedleckiej poprzez rozpoznanie aktualnej sytuacji religijno-moralnej oraz stanu posługi duszpasterskiej, a także zgłaszanie stosowanych wniosków.

Do Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej powołuję:

z urzędu: 1. Ks. Bp Henryk Tomasik

2. Ks. Jan Dzięga — Wydział Katechetyczny

3. Ks. Edward Jarmoch — Diecezjalny Duszpasterz Rodzin

4. Ks. Julian Jóźwik — Wydział Duszpasterski

5. Ks. Konstanty Kusyk — Sekretarz Rady Kapłańskiej

6. Ks. Kazimierz Matwiejuk — Przewodniczący Diec. Komisji Liturgicznej

z nominacji: 7. Ks. Stanisław Maksymowicz — Proboszcz

8. Ks. Antoni Sulich — Proboszcz

9. Ks. Artur Majorek — Wikariusz

10. Ks. Krzysztof Wesolowski — Wikariusz

11. O. Piotr Sadownik OMI, Siedlce

12. Siostra Nazaretanka, Łuków

13. Władysława Andraszek, Siedlce

14. Kazimiera Borkowska, Łuków

15. Jerzy Czerski, Siedlce

16. Kazimierz Dziubak, Garwolin

17. Józef Fąk, Siedlce

18. Zbigniew Garbacik, Wola Burzecka, par. Wojcieszków

19. Janusz Leśniak, Siedlce

20. Janusz Miszczak, Międzyrzec Podlaski

21. Jadwiga Sienkiewicz, Siedlce

22. Zbigniew Sienkiewicz, Siedlce

23. Leszek Sawicki, Siedlce

24. Robert Wiąckiewicz, Siedlce

25. Krzysztof Wojewoda, Ryki

26. Barbara Wysokińska, Biała Podlaska.

Prace Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej polecam wstawiennictwu naszych Męczenników Podlaskich i z serca błogosławię.

Ks. Fr. Dudka
Kancelerz

† Jan Wiktor Nowak
Biskup Siedlecki

S T A T U T Rady Duszpasterskiej Diecezji Siedleckiej

I. Istota i cel Rady Duszpasterskiej:

1. Diecezjalna Rada Duszpasterska stanowi organ doradczy Biskupa współuczestniczący w jego pasterskiej odpowiedzialności i trosce o jak najbardziej owocną realizację posłannictwa zbawczego Chrystusa w Kościele Siedleckim.

2. Celem Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej jest okazywanie Biskupowi stosownej pomocy w spełnianiu spoczywających na nim zadań pasterskich dla ożywienia wiary całej diecezjalnej wspólnoty.

II. Zadania Rady Duszpasterskiej

3. Swoj cel Diecezjalna Rada Duszpasterska pragnie osiągnąć przez podjęcie następujących zadań:

- a) badanie i analizę potrzeb religijnych diecezji, poprzez rozpoznawanie aktualnej sytuacji religijno-moralnej oraz stanu posługi duszpasterskiej,
- b) zgłaszanie stosownych propozycji ułatwiających wspólnotie diecezjalnej planowanie, prawidłową organizację i skuteczną realizację zadań pastoralnych,
- c) wskazywanie odpowiednich dla potrzeb i możliwości diecezji sposobów i środków duszpasterskiego posługiwania, ukierunkowanych na ożywienie odpowiedzialności i aktywne współuczestnictwo wiernych w dziele budowania wspólnoty Kościoła Siedleckiego,
- d) opiniowanie, rozważanie i wyciąganie praktycznych wniosków dotyczących spraw pastoralnych diecezji siedleckiej, wskazywanych przez Biskupa, a także zaproponowanych przez członków Rady i zatwierdzonych przez Biskupa.

III. Osobowy skład Rady Duszpasterskiej

4. Diecezjalną Radę Duszpasterską stanowią przedstawiciele Kościoła Siedleckiego: biskup pomocniczy, odpowiednio dobrani kapłani, osoby zakonne oraz przede wszystkim świeccy, z Biskupem Diecezjalnym na czele.

5. Członkami Rady z urzędu są: biskup pomocniczy, kierownicy kurialnych wydziałów — duszpasterskiego i katechetycznego, diecezjalny duszpasterz rodzin, sekretarz Diecezjalnej Rady Kapłańskiej oraz przewodniczący Diecezjalnej Komisji Liturgicznej.

6. Pozostali członkowie Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej pochodzą z nominacji Biskupa, uwarunkowanej widocznym zaangażowaniem w poczynaniach pasterskich, doświadczeniem duszpasterskim oraz fachowym przygotowaniem.

7. Duchowieństwo parafialne jest reprezentowane przez dwóch proboszczów (1 miejski i 1 wiejski) oraz dwóch wikariuszów; zakony natomiast przez jednego

zakonnika i jedną zakonnicę. Ponad połowę Rady Duszpasterskiej stanowią świeccy.

8. Osoby wchodzące w skład Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej z urzędu są stałymi jej członkami, osoby powołane z nominacji Biskupa otrzymują mandat na 5 lat.

IV. Metoda pracy Rady Duszpasterskiej

9. Diecezjalna Rada Duszpasterska prowadzi swoją działalność w ramach posiedzeń plenarnych, zwyczajnych i nadzwyczajnych, którym przewodniczy Biskup Diecezjalny.

10. Posiedzenia zwyczajne Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej odbywać się będą przynajmniej dwa razy w roku, posiedzenia nadzwyczajne mogą być zwoływane przez Biskupa, ile razy uzna on to za wskazane.

11. W ramach Rady mogą działać Zespoły, które powołuje Biskup do opracowania określonych dziedzin lub zagadnień. Zespoły odbywają posiedzenia robocze, na które mogą być zaproszone osoby nie należące do Rady, ale będące znawcami omawianych problemów.

12. Przewodniczącego Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej wspomaga trzyosobowy Sekretariat, w skład którego wchodzi: biskup pomocniczy oraz powołani przez Biskupa sekretarz i jego zastępca.

13. Sekretariat Rady pomaga Biskupowi określić przedmiot obrad plenarnych, przygotowuje syntetyczną informację dla członków Rady o przedmiocie posiedzenia plenarnego Rady, przygotowuje porządek obrad, czuwa nad pracami Zespołów oraz wypełnia inne zadania zlecone przez Biskupa.

14. Sekretarz prowadzi korespondencję Rady, protokołuje posiedzenia, troszczy się o pełną dokumentację prac Rady, przygotowuje okresowe sprawozdania z działalności Rady.

15. Ważniejsze decyzje i postanowienia Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej mogą być głosowane w formie jawnej lub tajnej.

16. Wyniki prac Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej, po zaaprobowaniu przez Biskupa Diecezjalnego, mogą zostać przezeń zlecone poszczególnym instancjom do wykonania. Biskup może je również przedłożyć innym instytucjom diecezjalnym celem zasięgnięcia opinii i powzięcia konkretnych postanowień.

17. Niektóre zagadnienia, jeśli zajdzie taka potrzeba, mogą być rozważane w ramach posiedzeń odbywanych wspólnie z Diecezjalną Radą Kapłańską, o czym decyduje Biskup Diecezjalny.

18. Niniejszy statut zachowuje ważność aż do odwołania.

† Jan Wiktor Nowak
Biskup Siedlecki

Dekret Biskupa Siedleckiego ustanawiający Wikariusza Biskupiego dla Miasta Biała Podlaska

Obejmując pasterską pieczę Cały Lud Boży Świętego Kościoła Siedleckiego, szczególną troskę kieruję ku miastu Biała Podlaska, ze względu na jego bogatą historię, a jeszcze bardziej z racji obecnej roli, jaką odgrywa dla całego Podlasia.

W przeszłości — miasto książąt Radziwiłłów — to potężny ośrodek szkolnictwa dzięki tzw. Akademii Białskiej i znaczące centrum życia religijnego, związanego zwłaszcza z kultem św. Jozafata Kuncewicza i misją Unicką na Podlasiu. Właśnie w pobliskim Pratulinie ponieśli męczeńską śmierć Błogosławieni Męczennicy Podlascy.

Obecnie Biała Podlaska, jako miasto wojewódzkie, pod każdym względem, a zwłaszcza społecznym, doznaje przemian. Procesy urbanizacyjne mają także swój wpływ na religijność wiernych i dotyczą również struktur duszpasterstwa, co najbardziej zaznacza się w skali parafii. Parafii miejskiej grozi przede wszystkim to, że może się stać zbiorowością ludzi wierzących, którzy żyją na określonym terytorium, ale nie tworzą wspólnoty w sensie ścisłym, lecz jedynie strukturę o charakterze administracyjno-usługowym.

Biorąc to wszystko pod uwagę, a także uwzględniając inspiracje duszpasterskie Soboru Watykańskiego II i współczesnej teologii pastoralnej, uważam, że w Białej Podlaskiej potrzeba nie tylko skoordynowanej działalności parafialnej, ale także ponadparafialnej i dlatego postanawiam ustanowić Wikariusza Biskupiego dla tegoż miasta.

Niniejszym w myśl kan. 476 K.P.K. mianuję na okres trzech lat Ks. Prałata Antoniego Laszuka, Dziekana i Proboszcza parafii Narodzenia NMP w Białej Podlaskiej Wikariuszem Biskupim dla miasta Biała Podlaska. Wikariusz Biskupi powinien spełniać swe zadania w ścisłej łączności z Biskupem Ordynariuszem.

Do jego obowiązków należy:

- koordynacja wszystkich działań duszpasterskich w mieście,
- zorganizowanie, względnie ożywienie i usprawnienie działalności wszystkich form specjalistycznej opieki duszpasterskiej ponadparafialnej — począwszy od katechizacji przedmałżeńskiej, która w mieście powinna być permanentna i stale prowadzona — poprzez poradnie rodzinne jak najbardziej kompetentne, zatrudniające oprócz małżonków i kapłanów także lekarzy, psychologów i prawników — duszpasterstwo służby zdrowia — ludzi pracy — nauczycieli — ruchy modlitewne i apostołskie, w tym — katolickie Stowarzyszenie Młodzieży, Akcja Katolicka i inne.

— Nadto rozważenie możliwości tworzenia szkół i liceów katolickich oraz organizowanie otwartych wykładów z zakresu Społecznej Nauki Kościoła, zorganizowanie stałego dyżuru spowiedniczego, a także inne inicjatywy duszpasterskie.

Wikariusz Biskupi przedstawi Biskupowi Ordynariuszowi kapłanów z miasta, którzy byliby odpowiedzialni za poszczególne dziedziny duszpasterstwa ponadparafialnego. Natomiast wszystkich kapłanów miasta proszę o braterską współpracę z Wikariuszem Biskupim.

Na trud nowej pracy dla dobra Kościoła Siedleckiego z serca błogosławię.

Ks. Fr. Dudka
Kancierz

† *Jan Wiktor Nowak*
Biskup Siedlecki

Biskup Siedlecki
L.dz. 127/97

Siedlce, 12.02.1997 r.

Dekret Biskupa Siedleckiego ustanawiający Wikariusza Biskupiego do spraw laikatu w Diecezji Siedleckiej

Mając na względzie Naukę Soboru Watykańskiego II, dotyczącą promocji laikatu, a także Adhortację Jana Pawła II o powołaniu i misji świeckich w Kościele i świecie „Christifideles laici” oraz biorąc pod uwagę konieczność formacji ludzi świeckich w Kościele Siedleckim, która to „formacja świeckich powinna się znaleźć wśród zadań priorytetowych diecezji i wejść do programów duszpasterskich tak, aby ku niej zmierzały wszystkie wysiłki wspólnoty” (CHL nr 57) — niniejszym w myśl kan. 476 K.P.K. ustanawiam Wikariusza Biskupiego do spraw laikatu w Diecezji Siedleckiej i mianuję na okres trzech lat **Ks. Dra Ryszarda Borkowskiego** tymże Wikariuszem Biskupim.

Do zadań Wikariusza Biskupiego należy animacja, koordynacja i formacja laikatu w całej diecezji w ścisłej łączności i w porozumieniu z Biskupem Diecezjalnym.

Na trud nowej pracy dla dobra Kościoła Siedleckiego z serca błogosławię.

Ks. Fr. Dudka
Kancierz

† *Jan Wiktor Nowak*
Biskup Siedlecki

DEKRET

W duchu wdzięczności Bogu w Trójcy Jedynemu powołuję Komitet organizacyjny Diecezjalnego Dnia Dziękczynienia za beatyfikację Błogosławionych Męczenników Podlaskich w następującym składzie:

- Ks. Bp Henryk Tomasiak — przewodniczący
- Ks. Zbigniew Celej
- Ks. Henryk Drozd
- Ks. Józef Grzywaczewski
- Ks. Julian Józwiak
- Ks. Franciszek Juchimiuk
- Ks. Tadeusz Lewczuk
- Ks. Kazimierz Matwiejuk
- Ks. Roman Sawczuk
- Ks. Józef Szajda

† Jan Wiktor Nowak
Biskup Siedlecki

Ks. Fr. Dudka
Kancelarz

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

20

NOMINACJE

- Ks. kan. dr Ryszard Borkowski, Wikariuszem Biskupim do spraw laikatu w Diecezji Siedleckiej (12.02.1997)
- Ks. kan. Piotr Burczaniuk, prałatem archidiaconem Kapituły Kolegiaty Janowskiej (23.01.1997)
- Ks. Andrzej Filipiuk, kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiaty Janowskiej (14.02.1997)
- Ks. lic. Andrzej Głasek, organizatorem i głównym przewodnikiem podlaskich pielgrzymek pieszych na Jasną Górę (5.02.1997)
- Ks. dr Franciszek Juchimiuk, kanonikiem gremialnym Kapituły Kolegiaty Janowskiej (16.02.1997)
- Ks. Adam Kamecki, proboszczem parafii Jableczna (14.02.1997)

- Ks. prof. dr hab. Ryszard Kamiński, kanonikiem gremialnym Kapituły Katedralnej (2.02.1997)
- Ks. dr Stanisław Kisiel, kanonikiem honorowym Kapituły Katedralnej (2.02.1997)
- Ks. kan. Antoni Laszuk, Wikariuszem Biskupim dla Miasta Biała Podlaska (12.02.1997) oraz prałatem dziekanem Kapituły Kolegiaty Janowskiej (23.01.1997)
- Ks. kan. Stanisław Maksymowicz, prałatem scholastykiem Kapituły Kolegiaty Janowskiej (23.01.1997)
- Ks. Józef Szajda, kanonikiem gremialnym Kapituły Kolegiaty Janowskiej (2.02.1997)

PRZENIESIENIA

Wikariusze:

- Ks. Mirosław Gorzala, z par. Wandów do par. Terespol (15.02.1997)
- Ks. Grzegorz Krasuski, z par. Gończyce do par. Wandów (15.02.1997)

ZMARLI

Ks. Wojciech Pogorzelski, ur. 27.04.1918 r., wyśw. 2.07.1944 r., zm. 1.02.1997 r. w Radomiu, pochowany 3.02.1997 r. na cmentarzu parafialnym w Skibniewie.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z ŻYCIA DIECEZJI

21

14 lutego 1997 roku w kaplicy Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Siedleckiej następujący alumni przyjęli posługi z rąk Biskupa Pomocniczego Henryka Tomasika:

I. posługi lektora:

1. Robert Biernacki
2. Andrzej Danieluk
3. Leszek Benedykt Dąbrowski
4. Adam Józefaciuk
5. Andrzej Kołodziejczyk
6. Marek Kondraciuk
7. Tomasz Krawczyk

II. posługi akolity:

1. Wojciech Bazan
2. Andrzej Cyrny
3. Mariusz Dąbrowski
4. Krzysztof Karol Domański
5. Zbigniew Komoszka
6. Adam Kulik
7. Tomasz Małkiński

8. Wojciech Majewski	8. Jacek Pietrucha
9. Mieczysław Maleszyk	9. Adam Pietrusik
10. Robert Mazurek	10. Jerzy Przychodzeń
11. Tomasz Mikołajczuk	11. Grzegorz Pyżlak
12. Marcin Olek	12. Jarosław Rękawek
13. Robert Osypowicz	13. Jarosław Sawiuk
14. Marcin Pyza	14. Piotr Skolimowski
15. Robert Sierociuk	15. Andrzej Szpura
16. Radosław Szucki	16. Mariusz Szyszko
17. Michał Wawerski	17. Marcin Todorski
	18. Andrzej Wiska
	19. Artur Wojtkowicz
	20. Mariusz Rafał Zaniewicz
	21. Dariusz Żmuda

Formacja stała kapłanów

23 stycznia 1997 roku w gmachu Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Siedleckiej w Nowym Opolu k.Siedlec odbyło się piąte spotkanie (w roku akademickim 1996/97) w ramach formacji stałej kapłanów. Spotkanie to przebiegało według następującego programu:

- Kaplica: godz. 10⁰⁰ — Konferencja ascetyczna: *Kultyczny wymiar urzędu kapłańskiego* — Ks. Eugeniusz Gaładyk
 Adoracja Najświętszego Sakramentu (możliwość spowiedzi: godz. 9³⁰-10 oraz po Adoracji)
- Aula: godz. 11-11³⁰ — Wykład (prawo kanoniczne): *Normy Kodeksu Prawa Kanonicznego odnoszące się do sprawowania Eucharystii* — Ks. dr Mieczysław Głowacki
 godz. 11⁴⁵-12²⁵ — Wykład (teologia moralna): *Kierownictwo duchowe* — O. Tadeusz Kotlewski TJ, Gdynia
 godz. 12³⁵-13³⁰ — Wykład (teologia moralna): *Kierownictwo duchowe* — O. Tadeusz Kotlewski TJ, Gdynia
 godz. 13³⁵ — Anioł Pański, obiad

Ks. Eugeniusz Gaładyk

Kultyczny wymiar urzędu kapłańskiego

Bóg, który jest Świętym i Uświęcicielem, chciał przybrać sobie ludzi, którzy jako współnicy i pomocnicy służyliby pokornie dziełu uświęcenia. Stąd prez-

biterów konsekruje Bóg przez posługę biskupa, by stawszy się w specjalny sposób uczestnikami kapłaństwa Chrystusowego, w sprawowaniu świętych czynności działali jako słudzy Tego, który w liturgii wykonuje stale dla nas swój urząd kapłański przez swego Ducha. Oni to przez chrzest wprowadzają ludzi w Lud Boży; przez sakrament pokuty jedną grzeszników z Bogiem i Kościołem; przez olej chorych krzepią cierpiących (DK 5). Kapłani są szafarzami rzeczy świętych.

Kto dobrze zrozumiał sakrament chrztu i wniknął w misterium „nowego narodzenia” z całą jego głębią oraz wszystkimi konsekwencjami, ten będzie zmuszony powtórzyć za jednym z wielkich ludzi: „tylko to jedno jest ważne w życiu i konieczne: być ochrzczonym”. Dlatego Ojciec Święty Jan Paweł II jako papież, w Wadowicach w kościele, w którym był ochrzczony, pierwsze kroki skierował do chrzcielnicy i tam klęcząc dziękował Bogu za dar chrztu. Powiedział: „Tu się wszystko zaczęło”. Te Boże dary spływają na ludzi od Boga przez szafarzy chrztu — kapłanów.

Boże przebaczenie, to jeden z największych darów, jakie kapłan może ofiarować ludzkości (Jan Paweł II, Wielki Post 1993). Nasza posługa w konfesjonale, choć związana z trudem i znużeniem, jest źródłem najgłębszych kapłańskich satysfakcji i radości — wielokrotnie doświadczamy tej świadomości.

„Kapłan z ludzi wzięty”, dlatego dar sakramentu pokuty jest również dla kapłana. Łaska święceń kapłańskich nie chroni szczelnym pancierzem przed grzechem. Stąd konieczność stałego nawracania się opartego o sakrament pokuty, także w życiu kapłana.

„Wy kapłani, jesteście powołani do przekazywania słowa życia, sakramentów, miłości i łaski Chrystusa. Wierni oczekują, że będziecie kapłanami nieskazitelnymi, a Kościół was do tego wzywa... By odpowiednio spełniać tę posługę, musicie sami często przystępować do sakramentu pojednania. Radość płynąca z przebaczenia Chrystusa, umacnia pragnienie ofiarowania Jego przebaczenia bliźnim” (Jan Paweł II do duchowieństwa Ameryki Łacińskiej, 10.10.1992).

„Gdyby jakiś kapłan nie spowiadał się lub spowiadał się źle, bardzo szybko odbiłoby się na samym jego kapłaństwie i sprawowaniu kapłaństwa, co dostrzegłaby również Wspólnota, której jest pasterzem” (Jan Paweł II, Adhort. Apost. *Reconciliatio et paenitentia*). Spowiedź święta, to cud miłości Bożej i miłosierdzia Bożego dla kapłanów i wiernych.

Sakramenty, tak jak wszystkie kościelne posługi i dzieła apostołstwa, wiążą się ze świętą Eucharystią i do niej zmięrzają. W Najświętszej Eucharystii bowiem zawiera się całe duchowe dobro Kościoła, a mianowicie sam Chrystus, nasza Pascha i chleb żywy, który przez Ciało swoje ożywione i ożywiające Duchem Świętym, daje życie ludziom zapraszając ich i doprowadzając w ten sposób do ofiarowania razem z Nim samych siebie, swojej pracy, wszystkich rzeczy stworzonych. Dlatego Eucharystia przedstawia się jako źródło i szczyt całej

ewangelizacji. Uczta Eucharystyczna stanowi zatem ośrodek zgromadzenia wiernych, któremu przewodniczy prezbiter (DK 5). I tu najbardziej wzniosłą funkcją sprawowaną przez kapłana jest uobecnienie Ofiary Nowego Przymierza. Papież powie w Adhortacji *Pastores dabo vobis*: „kapłani jako szafarze rzeczy świętych, są przede wszystkim sługami Mszy świętej. Ich rola jest absolutnie niezastąpiona, ponieważ bez kapłana nie ma ofiary eucharystycznej” (PDV 48). Przy ołtarzu nikt kapłana nie zastąpi! Stąd naszym kapłańskim udziałem winno być nieustanne zdumienie wielkością łaski otrzymanej w sakramencie święceń. Dał temu wyraz papież Jan Paweł II w Tarnowie, wołając do kapłanów: „Jesteście szafarzami Tajemnicy największej i najświętszej. Bracia! Pomyślcie, na cośmy się odważyli w dniu naszych święceń! Pomyślcie, czegośmy dostąpili! Pomyślcie, co nam Pan uczynił — i stale czyni! Jesteśmy szafarzami Jego śmierci i zmartwychwstania (10.06.1987).

Dlatego jako kapłan pytam siebie: jak wygląda moje dalsze i bezpośrednie przygotowanie do Mszy świętej, najbardziej doniosłego aktu w posłannictwie kapłańskim? Czy codzienne sprawowanie Eucharystii ożywia moją pasterską miłość, czyli postawę „bycia darem”? Czy kult Eucharystii przedłuża się poza Mszą świętą na codzienną adorację i nawiedzenie Najświętszego Sakramentu?

Z tych naszych rozważań ku pamięci niech będą słowa św. Karola Boromeusza, przytoczone w Adhortacji: „Jeśli udzielasz, bracie, sakramentów, rozmyślaj o tym, co czynisz. Gdy odprawiasz Mszę świętą, rozważaj to, co składasz w ofierze. Jeśli odmawiasz psalmy, rozmyślaj do kogo i o czym mówisz. Tego wymaga od nas powierzone nam zadanie. Tak czyniąc, zyskamy moc rodzenia Chrystusa w nas i innych” (PDV 72).

23

Ks. Mieczysław Głowacki

Normy Kodeksu Prawa Kanonicznego odnoszące się do sprawowania Eucharystii *Zagadnienia wybrane*

Pojęcie Najświętszej Eucharystii (kan. 897 KPK)

1. Eucharystia — Msza święta, ale też i Komunia święta, tak pod jedną postacią samego chleba lub pod jedną postacią wina, jak i pod dwiema postaciami. W każdym z tych przypadków mamy Eucharystię i najbardziej czcigodny ze wszystkich pozostałych sakramentów, ponieważ w tym Sakramencie jest sam Chrystus Pan, gdy w innych jest moc i łaska Chrystusa. Sobór Watykański II uznaje to, że Eucharystia jest ponad inne sakramenty (zob. Konstytucja o liturgii świętej).

2. W Eucharystii Chrystus Pan jest obecny, ofiaruje się, jest spożywany — obecność tę orzekano na Soborze Trydenckim, zagrożono wiernemu wykluczeniem z Kościoła, jeśliby uporczywie utrzymywał, że w Sakramencie Eucharystii pozostaje substancja chleba i wina obok Ciała i Krwi Chrystusa, i nie uznawał onej jedynej przemiany całej substancji chleba w Ciało i całej substancji wina w Krew, z pozostawieniem tylko postaci chleba i wina, którą to przemianę Kościół Katolicki słusznie nazywa przeistoczeniem. Tę naukę Soboru podtrzymuje Paweł VI w encyklice *Mysterium fidei* z 3.09.1965 roku.

3. Dzięki Eucharystii Kościół ustawicznie żyje i wzrasta — „żadna społeczność chrześcijańska nie da się wytworzyć, jeśli nie ma korzenia i podstawy w sprawowaniu Najświętszej Eucharystii, od Niej zatem trzeba zacząć wszelkie wychowanie do ducha wspólnoty” (DK 6; por. także Jan Paweł II, *Redemptor hominis*, n. 20; List Jana Pawła II z 24.02.1980).

4. Ofiara Eucharystyczna czyli Msza święta jest pamiątką śmierci i zmartwychwstania Pana, w której uobecnia się ofiara Krzyża — „wejrzyj, prosimy na ofiarę Twojego Kościoła, uznaj, że jest to ta sama ofiara, przez którą nas chciałeś pojednać ze sobą” (por. *III Modlitwa Eucharystyczna*).

5. Ofiara Eucharystyczna czyli Msza święta jest szczytem i źródłem całego kultu i życia chrześcijańskiego — (por. Sobór Watykański II, KL 10; DK 5; List Jana Pawła II z 24.02.1980).

6. Eucharystia oznacza i sprawia jedność Ludu Bożego; buduje też Ciało Chrystusa — sakramenty są znakami, bo mają stronę obrzędową, która oznacza działanie Chrystusa w Kościele. Eucharystia jest znakiem na kilka sposobów:

- a. Mszę świętą sprawuje się na pamiątkę Śmierci, Zmartwychwstania i Wniebowstąpienia Chrystusa;
- b. dzięki Eucharystii człowiek spotyka się z darem łaski;
- c. Eucharystia zobowiązuje do upodobniania się do Chrystusa w codziennym życiu, do moralnego umierania i zmartwychwstania;
- d. Eucharystia zawiera obietnicę, ale i zapoczątkowanie chwalebego zmartwychwstania do życia w wieczności;
- e. „prawdą zasadniczą, nie tylko doktrynalną, ale równocześnie egzystencjalną jest, że Eucharystia buduje Kościół jako zgromadzenie wiernych naznaczone tym samym znamieniem jedności, która była udziałem Apostołów i pierwszych uczniów Boga...” (*Redemptor hominis*, n. 20).

7. Sakramenty i wszystkie kościelne dzieła apostołatu mają związek z Eucharystią i są jej przyporządkowane — „całe życie sakramentalne Kościoła oraz każdego chrześcijanina osiąga swój szczyt i swoją pełnię w Eucharystii. W tym sakramencie bowiem odnawia się stale z woli Chrystusa Tajemnica tej Ofiary, którą On złożył na ołtarzu Krzyża, Ofiary, którą Ojciec przyjął” (*Redemptor hominis*, n. 20).

Celebrans Mszy świętej (kan. 900 KPK)

Papież Pius XII w encyklice *Mediator Dei* (20.11.1947) pisze: „kapłan przystępuje do ołtarza jako sługa Chrystusowy, od Chrystusa niższy, ale wyższy od ludu. I w imieniu ludu... działa w imieniu ludu, że zastępuje osobę Jezusa Chrystusa... natomiast lud nie zastępuje osoby Zbawiciela ani też nie jest pośrednikiem między sobą samym (ludem) a Bogiem. W żaden też sposób lud nie może sprawować władzy kapłańskiej”.

Sobór Watykański II przyjął ze wspomnianej encykliki rozróżnienie pomiędzy kapłaństwem urzędowym (hierarchicznym), a kapłaństwem wiernych. Pełnią sakramentu kapłaństwa jest mianowany biskup, który kieruje każdym prawowitym sprawowaniem Eucharystii, sam ją celebrowa albo troszczy się o jej sprawowanie (KK 26).

Prezbiterzy nie posiadają pełni kapłaństwa i w wykonywaniu swej władzy zależni są od biskupów, ale na swoim stopniu uczestniczą w urzędzie Jedyne Pośrednika, Chrystusa (1 Tm 2,5). Swoją posługę sprawują głównie w kulcie i Uczcie Eucharystycznej.

Po Soborze Watykańskim II mamy dwa zasadnicze dokumenty, które określają właściwe proporcje pomiędzy różnymi formami kultu Tajemnicy Eucharystii, są to: encyklika *Mysterium Fidei* (3.09.1965) oraz Instrukcja Kongregacji Obrzędów o kulcie Tajemnicy Eucharystii *Eucharisticam Mysterium* (26.05.1967). Przedstawione dokumenty stanowią źródło kan. 900 KPK. Nie do ważności, ale do godziwości sprawowania Mszy świętej jest wymagane, aby kapłan nie miał przeszkód ze strony przepisów prawnych (zob. kan. 1331-1333 KPK) oraz przestrzegał zaleceń zawartych w kan. 901-911.

Częstotliwość sprawowania Mszy świętej (kan. 905 KPK)

Chrystus Pan jeden raz złożył swe życie w krwawej ofierze za wszystkich ludzi. Fakt ten skuteczny raz na zawsze miał być przypominany w niekrwawej ofierze dokonanej pierwszy raz w Wielki Czwartek. Stwierdzenie Chrystusa: „To czyńcie na moją pamiątkę” (Łk 22,19; 1 Kor 11,25) było tak ogólne, że już Apostołowie szukali odpowiedzi: czy wolno jeden raz czy więcej sprawować tę Ofiarę. Ślady binacji dostrzegamy już w V wieku, ale nie jest pewne czy celebrował drugą Mszę świętą w ciągu jednego dnia, czy też była to druga Msza święta sprawowana w tej samej świątyni przez innego kapłana. Św. Augustyn wspomina, że w Wielki Czwartek celebrowano Msze święte, jedna dla poszczących, druga dla tych, którzy nie postują. Papież Grzegorz Wielki pisze o sprawowaniu w Rzymie dwóch Mszy świętych w dniu Bożego Narodzenia; dwie Msze święte celebrowano także w Wielkanoc, w uroczystość Zesłania Ducha Świętego i inne uroczystości.

Powoli powstawały dni tzw. politurgiczne, w których binację nakazywano, czasem sami kapłani z pobożności, np. papież Leon III (795-816) szczylił się, że

niekiedy celebrował jednego dnia 7-9 Mszy świętych. W Średniowieczu szukano w ten sposób lekarstwa przed zdemonizowanym światem, zachodził też element zysku, od VIII wieku bowiem przyjął się zwyczaj składania pieniędzy zamiast dawnych darów chleba i wina. W XI wieku papież Aleksander II wyraźnie opowiedział się za celebrowaniem jednego dnia tylko jednej Mszy świętej. Z opóźnieniem więc i wielkimi trudnościami doszło w prawie kanonicznym do przyjęcia normy, że kapłan w ciągu dnia celebrować może tylko jedną Mszę świętą. Tak wymagał *Kodeks* z 1917 roku. Obecny *Kodeks* Jana Pawła II w kan. 905 mówi to samo o jednej Mszy świętej celebrowanej w ciągu dnia, stwierdzając wyraźnie, że poza określonymi w prawie wyjątkami nie wolno kapłanowi sprawować Eucharystii więcej niż raz w ciągu dnia.

Binacja — w dawnym *Kodeksie* ordynariusz mógł zezwolić na binację tylko w niedzielę albo nakazane święto, na mocy *motu proprio Pastorale Munus* upoważniono ordynariuszy miejscowych do zezwalania na binowanie także w dni powszednie.

Binacja z prawa — po Soborze Stolica Apostolska zezwoliła na koncelebrację, zezwalając na łączenie jej z Mszą świętą wcześniej odprawianą indywidualnie, czyli z samego prawa zezwolono na binację w następujących przypadkach:

1. w Wielki Czwartek, kto koncelebrować może Mszę świętą Krzyżma może celebrować lub koncelebrować Mszę świętą Wieczery Pańskiej;
2. w Wielką Sobotę wieczorem czy w nocy, kto koncelebrować lub celebrować pierwszą Mszę świętą paschalną, może celebrować lub koncelebrować drugą Mszę świętą w dniu Zmartwychwstania;
3. z okazji Synodu, wizytacji pasterskiej lub spotkania kapłanów, kto koncelebrować z biskupem lub jego delegatem, ten może sprawować Eucharystię, jeśli zgadza się na to miejscowy biskup. To zezwolenie poszerzono w specjalnej Deklaracji Kongregacji Kultu Bożego z dnia 17.08.1972 roku, co potwierdzone zostało w przepisie *Kodeksu* kan. 905 § 2, prawo sprzyja koncelebracji Eucharystii, można tak powiedzieć, i zezwala na binację tylko jeśli jest koncelebrowana jedna Msza święta, nie ma nadal binacji z prawa dla dwóch Mszy świętych sprawowanych indywidualnie.

Binacja z upoważnienia ordynariusza miejscowego — ordynariusz miejscowy może za naszych dni zezwolić na binację jeśli:

1. zachodzi brak kapłanów;
2. zachodzi słusznna przyczyna.

Uprawnienie binowania Mszy świętej uważa się za realne, przywiązane do kościoła, jeśli więc ktoś zastępuje tego, kto uzyskał prawo binacji, może binować w jego kościele.

Trynacja z prawa — kan. 905 § 2 stwierdza, że są przypadki, w których wolno celebrować więcej niż jeden raz Mszę świętą, ale nie wymienia tych przypadków odnosząc do prawa liturgicznego (chodzi tu o Boże Narodzenie i Dzień Zaduszny). Warto dodać, że na pytanie: czy koncelebracja jest tak uprzywile-

jowana, że po binacji można jeszcze koncelebrować, jakakolwiek byłaby to trzecia Msza święta, odpowiedź byłaby negatywna (31.01.1973 — Kongregacja Kultu Bożego).

Trynacja z upoważnienia ordynariusza miejscowego — ordynariusze miejscowi na mocy kan. 905 § 2 mogą zezwolić na trynację pod warunkami:

1. w niedzielę lub nakazane święte;
2. zachodzi brak kapłana;
3. istnieje konieczność duszpasterska, to jest coś więcej niż słuszna przyczyna, której wymagało się do binacji.

Kwadrynacja vel kwaternacja.

Po wojnie uprawnienia specjalne otrzymane od Stolicy Apostolskiej zezwalały JEm. Ks. Prymasowi Wyszyńskiemu na udzielanie takich zezwoleń. Za naszych dni trzeba się zwracać do nuncjusza w takich sytuacjach.

24

Peregrynacja Krzyża i Relikwii Męczenników Podlaskich w roku 1997

- Ostrów Lubelski, 23-25 lutego
- Rozkopaczew, 25-27 lutego
- Brzostówka, 27 lutego-1 marca
- Uścimów, 1-3 marca
- Tyśmienica, 3-5 marca
- Siemień, 5-7 marca
- Milanów, 7-9 marca
- Rudno, 9-11 marca
- Gęś, 11-13 marca
- Kolano, 13-16 marca
- Dębowa Kłoda, 16-18 marca
- Kodeniec, 18-20 marca
- Parczew, 20-23 marca
- Sosnowica, 23-25 marca
- Biała Podlaska, par. św. Anny, 11-13 kwietnia
- Łomazy, 13-15 kwietnia
- Korczówka, 15-17 kwietnia
- Dokudów, 17-19 kwietnia
- Witulín, 19-21 kwietnia
- Łukowce, 21-13 kwietnia
- Swory, 23-25 kwietnia
- Międzyrzec Podlaski, par. św. Józefa, 25-27 kwietnia

Hrud, 27-29 kwietnia
Woskrzenice, 29 kwietnia-1 maja
Biała Podlaska, par. Wniebowzięcia NMP, 1-3 maja
Kościeniewiczze, 3-5 maja
Ortel Królewski, 5-7 maja
Ortel Książęcy, 7-9 maja
Piszczac, 9-11 maja
Tuczna, 11-13 maja
Połoski, 13-15 maja
Huszczza, 15-17 maja
Biała Podlaska, Kościół św. Antoniego, 17-19 maja
Horbów, 19-21 maja
Wólka Dobryńska, 21-23 maja
Terespol, 23-25 maja
Małaszewicze, 25-27 maja
Malowa Góra, 27-29 maja
Nepłe, 29-31 maja
Przerwa — wizyta Ojca Świętego — Relikwie w Pratulnic
Kodeń, 15-18 czerwca
Kostomłoty, 18-20 czerwca
Kopytów, 20-22 czerwca
Choroszczyńska, 22-24 czerwca
Żeszczynka, 24-26 czerwca
Rozwadówka, 26-28 czerwca
Wisznice, 28-30 czerwca
Motwica, 30 czerwca-2 lipca
Opole Podedwórze, 2-4 lipca
Jabłoń, 4-6 lipca
Paszenki, 6-8 lipca
Horodyszcze, 8-10 lipca
Polubicze, 10-12 lipca
Rossosz, 12-14 lipca
Przerwa z powodu braku zgłoszeń
Hanna, 24-26 sierpnia
Orchówek, 26-28 sierpnia
Leśna Podlaska, 29-31 sierpnia
Jabłeczna, 2-4 września
Kosyń, 4-6 września
Wola Uhruska, 6-8 września
Uhrusk, 8-10 września
Dubeczno, 10-12 września
Hańsk, 12-14 września

Przerwa — zmiana pierwotnego terminu
 Brus, 16-18 września
 Wytuczno, 18-20 września
 Wola Wereszczyńska, 20-22 września
 Urszulin, 22-24 września
 Wereszczyn, 24-26 września
 Włodawa, par. Najśw. Serca Pana Jezusa, 26-28 września
 Lubień, 28-30 września
 Żuków, 30 września-2 października
 Lack, 2-4 października
 Sławatycze, 4-6 października
 Dołhobrody, 6-8 października
 Różanka, 8-10 października
 Włodawa, par. św. Ludwika, 10-12 października
 Ostrówki, 12-14 października
 Szóstka, 14-16 października
 Międzyrzec Podlaski, par. św. Mikołaja, 16-18 października
 Brzozowica, 18-20 października
 Polskowola, 20-22 października
 Drelów, 22-24 października
 Międzyrzec Podl., par. św. Apostołów Piotra i Pawła, 24-26 października
 Dołha, 26-28 października
 Witoroż, 28-30 października
 Kolembrody, 30 października-1 listopada
 Krzewica, 4-6 listopada
 Kozuski, 6-8 listopada
 Międzyrzec Podl., par. Chrystusa Króla, 8-10 listopada
 Manic, 10-12 listopada
 Biała Podlaska, par. Narodzenia NMP, 14-16 listopada
 Biała Podlaska, parafia wojskowa, do ustalenia
 Biała Podlaska, par. Chrystusa Miłosiernego, 22-24 listopada

Kapłani powołani przez Biskupa Siedleckiego do głoszenia misji w diecezji siedleckiej

Ks. Andruszczak Ryszard
 Ks. Baryga Krzysztof
 Ks. Bednarczyk Marian
 Ks. Bieńkowski Zbigniew
 Ks. Błoński Bernard
 Ks. Borkowski Ryszard

Ks. Boruc Marek
 Ks. Brzozowski Józef
 Ks. Celej Zbigniew
 Ks. Chaber Zbigniew
 Ks. Chodźko Stanisław
 Ks. Daniluk Marian

Ks. Drozd Henryk
Ks. Dudek Kazimierz
Ks. Dzięga Andrzej
Ks. Dzięga Jan
Ks. Filipiuk Andrzej
Ks. Głasek Andrzej
Ks. Głębiński Zygmunt
Ks. Głowacki Mieczysław
Ks. Golbiak Jacek
Ks. Gomółka Jan
Ks. Górski Jerzy
Ks. Grzywaczewski Józef
Ks. Jaczewski Andrzej
Ks. Jarmoch Edward
Ks. Józwiak Julian
Ks. Juchimiuk Franciszek
Ks. Kamiński Ryszard
Ks. Kapitan Sławomir
Ks. Kisiel Stanisław
Ks. Kobylński Witold
Ks. Korszniewicz Kazimierz
Ks. Krasuski Adam
Ks. Lipniacki Mieczysław
Ks. Ługowski Sylwester
Ks. Madej Jan

O. Barczak Jan
O. Berent Symplicjusz
Ks. Chryc Stanisław
O. Franków Tadeusz
O. Kowalski Marek
Ks. Majchrzak Andrzej
O. Mazurkiewicz Czesław

Ks. Małek Stanisław
Ks. Matwiejuk Kazimierz
Ks. Młynarski Zdzisław
Ks. Och Henryk
Ks. Olopiak Sławomir
Ks. Parafiniuk Dariusz
Ks. Patejuk Adam
Ks. Pieńkosz Jan
Ks. Pilipiuk Jan
Ks. Pracj Jan
Ks. Romaniuk Jan
Ks. Sawczuk Piotr
Ks. Sawczuk Roman
Ks. Skwierczyński Krzysztof
Ks. Sobolewski Zbigniew
Ks. Spólny Jan
Ks. Stepulak Marian
Ks. Suchodolski Grzegorz
Ks. Szajda Józef
Ks. Tomaszewski Grzegorz
Ks. Waszczuk Bernard
Ks. Wierzejski Henryk
Ks. Wiszniewski Roman
Ks. Wolski Janusz
Ks. Zowczak Jan

O. Niespodziański Krzysztof
O. Nędza Bogusław
O. Skowroński Marek
O. Studnicki Czesław
O. Woźniak Piotr
O. Żeleźniak Marian
Ks. Żurad Ryszard

Ks. Roman Karwacki

Jezus Chrystus — Syn Człowieczy

Jezus Chrystus, odwieczny Syn Boży, stał się Człowiekiem. Jezus jest prawdziwym Człowiekiem. Narodzony z ziemskiej Matki jest Człowiekiem duszą i ciałem. Tę prawdę wyznajemy słowami *Symbolu Apostolskiego* (*Skład Apostolski*): „wierzę... w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedyne, Pana naszego, który się począł z Ducha Świętego, narodził się z Maryi Panny”¹ oraz *Symbolu Konstantynopolińskiego* (*Credo*) „wierzę... w jednego Pana Jezusa Chrystusa, Syna Bożego jednorodzonego... On to dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba, I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się Człowiekiem”².

Jezus jako Człowiek był podobny do nas we wszystkim oprócz grzechu: „Nie takiego bowiem mamy arcykapłana, który by nie mógł współczuć naszym słabościom, lecz doświadczony we wszystkim na nasze podobieństwo, z wyjątkiem grzechu” (Hbr 4,15). Jezus Chrystus przeżył i przecierpiał wzniosłość i utrapienie ludzkiego życia (por. J 20,17; Rz 8,29; Hbr 2,11). Poddany całkowicie woli Ojca i służbie ludziom: „Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mk 10,45).

W Jezusie Chrystusie przyszło zbawienie: „Gdy jednak nadeszła pełnia czasu, zesłał Bóg Syna swego, zrodzonego z niewiasty, zrodzonego pod Prawem, aby wykupił tych, którzy podlegali Prawu, abyśmy mogli otrzymać przybrane synostwo” (Ga 4,4-5). W Nim ukazała się cała Pełnia Boża (por. 1 Kol 1,19), aby wszystko zjednoczyć z Bogiem (por. Ef 1,10). W Nim i dla Niego wszystko zostało stworzone (por. 1 Kor 8,6; Hbr 1,2; J 1,3). On jest Pierwszym i Ostatnim (por. Ap 1,17; 22,13). W Nim wyjaśnia się dopiero naprawdę tajemnica człowieka: „Ten, który jest «obrazem Boga niewidzialnego» (Kol 1,15), jest człowiekiem doskonałym, który przywrócił synom Adama podobieństwo Boże, zniekształcone od czasu pierwszego grzechu. Skoro w Nim przybrana natura nie ulega zniszczeniu, tym samym została ona wyniesiona również w nas do wysokiej godności. Albowiem On, Syn Boży, przez wcielenie swoje zjednoczył się jakoś z każdym człowiekiem. Ludzkimi rękoma pracował, ludzkim myślał umysłem, ludzką działał wolą, ludzkim sercem kochał, urodzony z Maryi

¹ DS 30; BF IX 4.

² Sobór Konstantynopoliński I, *Symbolum* (381), DS 150; BF IX 10.

Dziewicy, stał się prawdziwie jednym z nas, we wszystkim do nas podobny oprócz grzechu”.³

Jezus Chrystus żyje tylko z Boga i dla Boga, swojego Ojca. W Jezusie Chrystusie nabiera sensu cała rzeczywistość. W Nim Bóg zabrał człowieka. To, że Jezus Chrystus, Syn Boży jest prawdziwym Człowiekiem stanowi prawdę zbawczą. Syn Boży stał się Człowiekiem, aby dokonać naszego zbawienia: „Przeto przychodząc na świat, mówi: Ofiary ani daru nie chciałeś, aleś Mi utworzył ciało; całopalenia i ofiary za grzech nie podobały się Tobie. Wtedy rzekłem: Oto idę — w zwoju księgi napisano o Mnie — abym spełniał wolę Twoją, Boże” (Hbr 10,5-7). W Nim objawiła się mądrość i tajemnica Boga, „czym jest wykonanie tajemniczego planu, ukrytego przed wiekami w Bogu, Stwórcy wszechrzeczy” (Ef 3,9). W Jezusie Chrystusie „wszystkie skarby mądrości i wiedzy są ukryte” (Kol 2,3).

Jezus głosi wolę Bożą. Czyni to z mocą i władzą. Przyszedł jako Zbawiciel: „Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony” (J 3,17). Zbawienia dokonał przez Mękę i śmierć (por. Mt 26,36-27,50; Mk 14,32-15,37; Łk 22,39-23,46; J 18,1-19,37). Sądzić zaś będzie w Dniu Ostatecznym: „Wówczas ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego w obłokach z wielką mocą i chwałą” (Mk 13,26; por. Mt 25,32). Zajaśnieje moc dana Jezusowi i Jego chwała. Ukaże się w Jezusie objawiona przez Ojca dobroć Boga i Jego miłość do ludzi (por. Tt 3,4).

³ Sobór Watykański II, Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes*, n. 22.

SPIS TREŚCI

DZIAŁ URZĘDOWY

Stolica Apostolska

14. Orędzie Jana Pawła II na V Światowy Dzień Chorego 1997 r. 41

Ordynariat

15. List Biskupa Siedleckiego do lekarzy i pracowników służby zdrowia .. 44
16. List pasterski Biskupa Siedleckiego na Wielki Post, Misje Ewangelizacyjne i Peregrynację relikwii Męczenników i Krzyża Pratulńskiego 46
17. List pasterski Biskupa Siedleckiego do Chorych 51
18. Słowo Biskupa Siedleckiego do Młodzieży 53
19. Dekrety 54
20. Zmiany wśród duchowieństwa 60

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z życia Diecezji

21. Posługi 61
22. Kultyczny wymiar urzędu kapłańskiego 62
23. Normy Kodeksu Prawa Kanonicznego odnoszące się do sprawowania Eucharystii 64
24. Peregrynacja Krzyża i Relikwii Męczenników Podlaskich 68

II Polski Synod Plenarny

25. Jezus Chrystus — Syn Człowieczy 72

PL ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka,
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
Redaktor Naczelny: Ks. Roman Karwacki

Druk: Zakład Produkcyjno-Usługowy IP, 00-279 Warszawa, ul. Dziekania 1